

Phạm Hải Anh

Đi hết đường mưa

Anh đâu buồn mà chỉ tiếc

Em không đi hết những ngày đắm say

- lời bài hát -

San về. Bà dì ruột mừng cười như mếu, chốc chốc lại trách : "Sao về không báo trước!". San nhìn dì nhỏ thó, búi tóc bạc lắt lẻo sau gáy, tất tả dọn dẹp chỗ cho mình. Trong một lúc chột không nghĩ tới Vũ. Trong một lúc rung rung sao mình quên nơi này quá lâu.

San ra bể mức nước mưa rửa mặt. Bể cạn. Tay San không quen, cái gầu cao su đập bồm xuống mặt nước, vọng vào thành bể âm âm. San vục nước định uống, suýt chạm môi vào mấy con nòng nọc. Buông tay, nước văng tung tóe. Con nòng nọc giẫy giụa trên nền gạch. San ngắt cái lá chanh, vớt nó lên, thận trọng mang ra ao thả. San nhớ Ngần, Lượng. Ba đứa làm hàng ăn sát sinh nhiều, ngày rằm tháng bảy mua ốc sống phóng sinh. Thắp hương cúng xá tội, tàn cong vút, lòng thành giới đã chứng giám. Ngần bàn hay bớt lại nửa chỗ ốc, sẵn bếp luộc ăn chơi. Nước mắm gừng, lá chanh thơm, ốc nóng, ớt cay. Ngần nhóm bếp ba lần, cuối cùng chỉ còn vỏ ốc đổ vào thùng rác. Những con ốc kém may mắn.

Ngần từ quê lên, mới đầu chỉ đứng phụ bếp, sau chuyển lên chạy bàn. Ngần

có cặp chân thon dài, thẳng khít tuyệt đẹp, nhưng phải cái nhiều sẹo. Ngần đi tất đen che kín, mặc váy ngắn, trông hấp dẫn. Ngần mê Lượng. Lượng đàn ngọt, tóc dài rử rử rất nghệ sĩ. Lượng cũng chạy bàn, khi rảnh rồi chơi đàn phục vụ khách. Đi làm ở đây chỉ có San hay mặc áo dài, tóc buông mượt ngang lưng. Nhiều khi đứng ghi thực đơn, thấy gáy mình nhột nhột, San quay lại gặp cái nhìn Lượng nóng bỏng. Lượng hay hát bài Thời hoa đỏ.

"Dưới màu hoa như lửa cháy khát khao, bước dọc trên con đường vắng năm nao, chỉ có tiếng ve sôi ồn ào, chẳng chịu cho lòng mình yên chút nào ... Mỗi mùa hoa đỏ về, hoa như mưa rơi rơi, cánh mỏng manh tan tác đỏ tươi... "

Mỗi lần nghe Lượng hát, San lại hình dung ra con đường đến trường phủ kín những đàn hoa tigôn màu máu. San hái cả nón hoa thả xuống hồ Tây, ngắm vạt hoa như lửa cháy bành bồng loang trên mặt nước. Những chuyện đó San không bao giờ kể cho Lượng. Lượng cũng không bao giờ hỏi. Chỉ hát và ngắm San từ sau lưng. Suốt ba năm như thế. Rồi San lấy chồng, làm đám cưới ngay tại quán ấy. Lượng không đến dự. Ngần cũng đã thôi làm. Ngần chữa hoang, phải về quê đẻ. Hình như đứa con ấy của Lượng.

San tựa lưng vào gốc ổi già. Cành ổi ngả xoài trên mặt ao phủ kín bèo.

Giống ổi đào, ruột chín đỏ như son, hạt chi chít khó ăn nhưng thơm sức nức. Đến mùa, hương thơm sóng sánh ba gian nhà, những giấc trưa cũng đượm mùi ổi chín. Vũ..., mà thôi, không nên nhớ đến Vũ. Vũ chưa từng tham dự vào cuộc sống này của San. Đã thèm biết bao được chỉ cho Vũ thấy, căn nhà cỏ này, rặng ổi bị quên lãng này, cả tiếng cá đớp nước khe khẽ dưới mặt ao bèo. Vũ hứa anh sẽ đến. Và không đến.

Ngần thế nào cũng không được. Bà dì nhất định bắt con gà duy nhất làm cơm đãi San. Con gà bị ghì chặt cả chân lẫn cánh, nằm ngoẹo cổ. Bàn tay già héo kẻ con dao sát cái cổ gà đã vật trụi lông, đường gân máu phập phồng khiếp đảm. Dì lẩm bẩm khấn : "Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát. Tao hóa kiếp

cho mày kiếp này. Kiếp sau mày lên làm người, đừng oán." Con dao khía mạnh. Máu phun phè phè vào chiếc bát sành kê phía dưới, đỏ bầm. San thẳng thốt kéo tay di. Con gà vùng ra, chạy điên cuồng. Cái cổ bị cửa dờ ngúc ngắc, máu tuôn nhuộm ướt bộ lông nó, rải thành vệt sẫm nhày nhụa trên sân. Những con gà bán sẵn trong quầy hàng. Không còn giọt máu nào trong những thớ thịt đông lạnh của chúng. Không có chút thềm sống nào lộ ra trên những cuống họng đứt lìa đó. Và San cũng không một thoáng sám hối hay khát thềm nào khi mua chúng, nấu, ăn rồi quẳng vào thùng rác những mẩu thừa. Vũ..., Vũ sẽ nói gì khi nhìn thấy cảnh này? Mà thôi, đã bảo là đừng nhớ tới Vũ.

Bữa cơm không có thịt. Con gà chắc đã chết vùi đâu đó. Một cái chết đau đớn, chậm chạp. Bà di nhắc đi nhắc lại thế nào cũng tìm thấy, nó chẳng chạy đi đâu xa được. Để chiều nay gọi cái Ri về thăm San rồi sai nó đi tìm. San cười ngượng nghịu, thấy mình vô duyên. Biết thế đừng kéo tay di, cứ để mọi chuyện như tự nó vốn thế. Chồng San nói em làm gì cũng nửa vời. Nửa đời để dẫn đo, nửa kia để ân hận. Rút cục còn lại được bao nhiêu cho mình. Lúc đó hai người đang đứng dưới chân thác nước. Dòng thác chảy vắt từ đỉnh núi cao ngất phía trên. Nắng soi qua những hạt nước trong vắt ánh lên bảy sắc cầu vồng. Những chùm hoa dại ướt đầm run rẩy bám trên vách đá. Phía dưới, biển và trời trộn vào nhau xanh thẳm, hun hút. Nếu dang rộng cánh tay, San sẽ bay bổng vào khoảng xanh vô tận đó. Không bao giờ trở lại, không bao giờ còn phải bận tâm vì những toan tính nửa vời... Nhưng San đứng bất động. Gió thổi tóc bay cuồng loạn. Thác nước phồng lên, màn nước trắng mềm mại vờn múa như tà váy cưới của người trinh nữ đẹp nhất thế gian. Khi yêu nhau anh bảo San là Giáng Tiên bẻ cành mẫu đơn để lụy cho Từ Thức. Anh không tưởng tượng ra Giáng Tiên ngày ngày tát bột chày búa gạo tiền, đem về cùng anh trên chiếu chần nhàu nhĩ mồ hôi. Giáng Tiên

không sống được ở cõi trần. Nàng trinh nữ chết trong đêm hợp cấn đầu tiên. Chỉ còn người đàn bà trần thế muốn cùng anh chia sẻ muối mặn gừng cay, những lo toan tiền nhà, tiền điện. Nhưng anh chỉ yêu Giáng Tiên. Chàng Từ Thức không biết mình tìm gì, mất gì khi Đào Nguyên đóng cửa và quê cũ cũng chẳng còn. Trước mặt San, dòng thác vẫn ào ào tuôn chảy. Triệu triệu hạt ngọc trai lớn nhỏ lao mình xuống vỡ tan thành bụi nước li ti. Đã chảy và tan vỡ như thế cả nghìn năm rồi.

Buổi chiều, cái Ri qua. San vẫn giữ tấm ảnh Ri hồi bé. Tóc cắt ngắn, mặt tròn vạnh, miệng cười hớn hở phô hàm răng nhỏ đều như bắp non. Người phụ nữ trước mặt San không còn vẻ gì như thế. San nhìn đôi dép lê nhựa dưới chân Ri, nhìn mớ tóc kẹp dí cầu thả, nhìn gương mặt sạm nắng, vạc từng nét nhọc nhằn... Trong một giây ấy, San hiểu tất cả đã khác đi nhiều lắm. Không còn San và Ri những ngày đi mót đồng đồng. Cánh đồng lúa ngậm sữa ngát hương, muôm muôm bay rào rào. Ri bắt nhanh lắm, xiên thành xâu, nướng lửa rơm thơm chảy nước miếng, bao giờ cũng nhường San con to nhất, béo múp. Ri nắm chặt tay San chạy thực mạng trên con đường làng gồ ghề ngang cầu Tùng lăm ma. Ri cười khanh khách thấy San ngần ngơ ngấm đám rau cần mọc lô nhô dưới đáy nước. San còn nhớ nước trong lấm, con kênh chở cả mây trời, rau cần xanh mươn mướt ngọn vờn trong mây... Ri ngày ấy không phải là Ri như bây giờ và San cũng thế. Ngón tay San nuốt nà, quần áo, giày dép San, cả hương thơm thoang thoang từ mái tóc... chúng thuộc về một cuộc đời khác, nằm ngoài tưởng tượng của Ri. Không có cách nào vượt qua và chia xẻ. Ri lúng búng mấy câu hỏi thăm, đi quanh sân tìm ra con gà chết rất nhanh rồi theo di vào bếp đun đun nấu nấu. Dì vẫn đun bếp rơm. Căn bếp tối, ngọn lửa ấm sáng bập bùng. San tí tê hỏi chuyện Ri. Ri bảo Ri làm ruộng, khi nông nhàn thì buôn hàng xáo. Chờ mấy chục cân gạo, đạp xe từ quê ra thành phố giao lẻ từng nhà, đi như thế, một

ngày bảy mươi cây số, kiếm được mười mấy nghìn, cũng tạm đủ ăn. "Nhà quê chúng em đầu tắt mặt tối khổ lắm chẳng được như chị đâu!", Ri nói rồi thở dài. San cũng thở dài. Đoạn trường ai có qua cầu mới hay.

Bữa ăn tối có đĩa thịt gà rắc lá chanh. Cỗ cánh nấu măng. Hai mẹ con dì thay nhau tiếp thịt đầy bát San. San ăn dè dặt, hình ảnh con gà bị cắt tiết vẫn lớn vờn. Dì áy náy bảo cơm nhà quê chẳng có gì ngon. San có thêm gì nói cho dì biết để mai ra chợ điểm sớm. Nếu Vũ ở đây chắc sẽ cười những lo âu lắm cảm của dì. Vũ coi thường miếng ăn uống, chuyện xác thịt. Với Vũ, chẳng có gì tồn tại ngoài những tâm hồn lớn cùng tần số gặp nhau, hút nhau làm nổ tung cả vũ trụ. Trong những cú Big Bang đó, mối lo về miếng thịt của bà dì thật tụn mủn. San nhớ đến Phú. Phú đeo vàng nặng trĩu, đến nhà hàng San làm thường xuyên, trả từng tập tiền lớn bắt San đếm. Mắt Phú đăm đuổi ngắm San, ngắm tiền. Còn Quang nữa, những đêm hè Hà Nội ve kêu nôn nao, ghì San dưới vòm cây nhãn, cái hôn chiếm đoạt ướt đầm, tuyệt vọng, làm San ngạt thở... Những người đàn ông đi qua đời San. Rốt cuộc không một ai để ý đến góc khuất này. Không ai cùng San trở về. Không ai chi chút dành cho San cái phần ngon quý nhất mà mình có. Như dì. Mà San chỉ là đứa cháu chột tạt về để mai lại ra đi. Cuộc rượt đuổi không có tận cùng.

Mưa. Mưa nhà quê khi trời chiều nhập nhoạng. Vườn chuối lá già rách toí tả, lá non run rẩy rung lên đón mưa. Mưa đâm xiên xuống mặt ao. Những vòng sóng chẳng chịt giao nhau, có nỗi niềm nào loang rộng mãi chẳng thể nào thu lại. San đã ngắm mưa như thế này bao nhiêu lần. Mùa hè năm ấy bão to, San cũng ngồi bên cửa sổ này, sượng điên lên nhìn những trái bưởi bị gió giật rụng đầy quanh gốc cây. Lúc ấy San không hiểu sao được nhiều bưởi thế mà dì lại thở dài. Rồi lần San và Ri tắm mưa bắt cá rô rạch cạn. Vẳng bên tai San như còn cả tiếng cười lạnh lạnh của cái ngày rất xa xưa ấy. Và những lần ngắm mưa khi tuổi lớn, băng khuâng đợi một cái gì không rõ.

Mưa phùn cầm cầm trên đường về một mình ảm đạm. Vòm cây không đủ che tóc ướt. Chiếc lá còn xanh rơi ngang đường khẽ như tiếng thở dài. Cũng mưa ấy rắc xuân lên nụ đào Nhật Tân ngày gặp Vũ. Mùi khói pháo thơm lan trong mưa lộc đêm giao thừa. Mưa trên sóng hồ Tây cái buổi chiều San nói lời tạ từ. Những cụm bèo vật vã, trôi nổi trong mưa. Bèo mây tan hợp.... Mưa. Giây phút này San thêm biết bao nhiêu một vòng tay ấm. San, nửa đời dẫn đo, nửa đời nuôi tiếc. Cũng có lần muốn trao hết. Nhưng chẳng có ai nên đành gửi vào hư không.

Amsterdam, tháng năm mưa 2001

Vinataba đánh máy

Nguồn: VNthuquan

Được bạn: TSAH đưa lên

vào ngày: 27 tháng 8 năm 2004